

สัตว์โลกย่อมนับเป็นไปตามกรรม - ๖๙

สุกฤษสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00069

๖๙...

เจ้าทุกข์รายแรกของช่วงบ่ายเป็นสตรีสาวสวยซึ่งมาด้วยกันสามคน คนที่มีท่าทางเป็นผู้นำรายงานว่า “พวกหนูมาจากวิทยาลัยครู...คะ เป็นอาจารย์สอนอยู่ที่นั่น” หล่อนออกชื่อวิทยาลัยครูแห่งหนึ่ง

“อ้อ” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมองหน้าหล่อนทีละคนแล้วถาม “ชื่ออะไรกันบ้างล่ะ อาจารย์อะไรจะ”

“หนูชื่อยุพาพร คนซ้ายมือชื่ออาจารย์กุลนที ส่วนคนขวามือชื่ออาจารย์กวิศญา คนนี้เพิ่งบรรจุคะ คนเป็นผู้นำพูดเสียงดังฟังชัด

แล้วรู้จักวัดนี้ได้ยังไง ทำไมถึงมาถูกละจะ”

“คุณแม่หนูเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อดีคะ เคยมาเข้ากรรมฐานหลายครั้ง คุณแม่เป็นคนบอกทางให้คะ ลูกสาวของลูกศิษย์ท่านพระครูตอบ

“ยังงั้นหรือคะ หรือ คุณแม่ชื่ออะไรละจะ”

“ชื่อสอาดคะ หลวงพ่อจำได้หรือเปล่าคะ คุณแม่หนูสวย ผิวขาว ไม่ดำอย่างหนูหรือคะ” คนชื่อกวิศญาพูดเสียงแจ้ว ๆ

“แล้วทำไมอาจารย์ถึงไม่ขาวเหมือนคุณแม่ล่ะ หรือว่าคุณพ่อผิวคล้ำ” ท่านเลี้ยงมาใช้คำว่า “คล้ำ” แทน “ดำ”

“คุณพ่อก็คือขาวคะ พี่น้องสามคนก็ผิวขาวหมด มีหนูดำอยู่คนเดียว เพราะตอนหนูอยู่ในท้องคุณแม่ คุณพ่อไปตีเพื่อนบ้านคนหนึ่ง ชื่อนายหละ ตีเขาได้ทุกวันว่า “ตาคนนี้ขี้มเห็นแต่ฟัน” หนูออกมาก็เลยดำเหมือนตาหละคะ คุณแม่โกรธคุณพ่อมากเลย ทำไมคุณพ่อว่าคนอื่นแล้วกรรมต้องมาตกที่ลูกตัวด้วยละคะ” หล่อนถาม

“เขาเรียกว่า “กรรมจัดสรร” คนโบราณเขาถึงได้สอนเอาไว้ว่า เวลาทำอะไรอย่าเที่ยวไปติใคร เหมือนคนที่อาตมารู้จัก แก่ไปติลูกของเพื่อนบ้านว่าปากแหงง พอแกคลอดลูกออกมา ไอ้โฮ ปากแหงงเหมือนลูกของเพื่อนบ้านเปียบเลย”

“ถ้าอย่างนั้นเวลากำลังท้องต้องชมว่าเขาสวยใช่ไหมคะ” อาจารย์สาววัยยี่สิบเอ็ดบอกสองเรียนถาม

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น แต่ก็ไม่ใช้หลับหูหลับตาชมนะ เตียวไปเห็นคนปากแหงง ตาเหล่ แล้วไปชมเขาว่าสวย ลูกออกมาก็เลยสวยอย่างนั้นบ้าง” คำพูดของท่านเรียกเสียงหัวเราะจากคนทั้งกุฏิ “อ้าว นี่พูดจริง ๆ นา อย่าทำเป็นหัวเราะ”

“จริงค่ะหลวงพ่อก่อน หนูก็เคยเห็นมาแล้ว ที่หน้าวิทยาลัยหนู มีสามภรรยาคนหนึ่ง อาชีพขายถ่าน ตัวดำทั้งคู่ แต่ลูกสาวแกสวยมาก ผิวขาวยังกับหยวก คนเขาสงสัยก็พากันไปถามแก แกก็เล่าให้ฟังว่า ตอนแกตั้งท้อง แกเอารูปนางงามมาติดไว้ข้างฝา แล้วก็ดูทุกวันวันละ ๔ เวลาหลังอาหารและก่อนนอน พอลูกแกออกมาก็เลยหน้าตาเหมือนนางงามในรูป เมื่องานฤดูหนาวที่ผ่านมา เขามีการประกวดนางงามประจำจังหวัด ลูกสาวแกได้ที่หนึ่งค่ะ” อาจารย์กุลนที่เป็นคนเล่า ท่านเจ้าของกุฏิจึงสรุปให้ญาติโยมฟังว่า

“ที่พูดมานี้ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระนะ ญาติโยมโปรดจำไว้ กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม นั้นมีผล มีวิบาก กฎแห่งกรรมทำหน้าที่ของมันตลอดเวลา เพียงแต่ว่ามันจะปรากฏให้เห็นเร็วหรือช้าเท่านั้น เพราะฉะนั้น ถ้าใครกลัวทุกข์ ก็จงทำ จงพูด จงคิด แต่ในสิ่งที่ถูกต้องดีงาม เอละ แล้วอาจารย์ทั้งสามมีอะไรจะให้อาตมาช่วยหรือเปล่า” ท่านเปิดโอกาสให้สตรีทั้งสาม

“อาจารย์กวีศุณาเขามีปัญหาค่ะหลวงพ่อก่อน” อาจารย์ยุพาพรช่วยเกริ่นให้

“ว่าไปเลยจะ อาจารย์ว่าไปเลย” ท่านเจ้าของกุฏิกล่าวอนุญาต

“ให้พี่กุลนที่เล่าดีกว่าค่ะ เพราะเขาเป็นคนทำให้ปัญหาเกิดขึ้น” คนมีปัญหาก็ยกเพื่อน

“ไม่ต้องยกกัน เอละ อาตมาจะเป็นคนตัดสินเอง ในฐานะที่อาจารย์ยุพาพรไม่ใช่คู่กรณี อาจารย์ลองเล่าไปตามความเป็นจริงก็แล้วกัน” เมื่อท่านพูดมาอย่างนี้ อาจารย์สาวจึงจำต้องเล่า

“เรื่องเป็นอย่างนี้ค่ะหลวงพ่อก่อน อาจารย์กวีศุณาเขามาอยู่บ้านเดียวกับหนู เพราะยังไม่ได้บ้าน บ้านพักอาจารย์มีจำกัดค่ะ คนที่บรรจุใหม่จึงต้องรอ หากมีการโยกย้ายหรือมีการ

แต่งงานระหว่างอาจารย์ด้วยกัน คู่แต่งงานก็ต้องย้ายมาอยู่บ้านหลังเดียวกัน ก็จะมีบ้านว่าง
หนึ่งหลัง ทางวิทยาลัยก็จะจัดการว่าใครควรจะได้บ้านก่อนใคร

ระหว่างที่รอบ้าน หนูจึงชวนเขามาอยู่ด้วย ก็อยู่กันสบาย ๆ ไม่มีปัญหาอะไร มาเมื่อ
สองวันก่อน อาจารย์กวีศญาเขายากกินมะม่วงน้ำปลาหวาน เขาก็โซลกกึ่งแห่งเป็นการใหญ่
แล้วจะเป็นเพราะเขาหิวมากหรือเขาแรงมากก็ไม่ทราบ คุณเธอโซลกเสียครกบ้านหนูแตก
ออกเป็นสองกระป๋องคะ หนูก็บอกเขาว่าไม่เป็นไร แตกกก็ซื้อใหม่ได้ ที่ตลาดมีเป็นพะเรือ
เกวียน เขาก็บอกจะไปซื้อมาใช้ พอดีอาจารย์กุลนที่มาเห็นเข้าเธอตกใจใหญ่ บอกว่าคนทาง
บ้านเธอเขาถือกันมาก ใครตำน้ำพริกจนครกแตก แสดงว่าคน ๆ นั้นกำลังมีเคราะห์จะต้อง
สะเดาะเคราะห์ด้วยการอุ้มครกที่แตกนั้นวิ่งรอบบ้านเจ็ดรอบ” อาจารย์สาวพูดเสียงดังฟังชัด

“อ้อ ทางบ้านอาจารย์ คนเขาถือกันอย่างไรหรือ” ท่านถามอาจารย์กุลนที่

“คะ”

“แล้วอาจารย์เชื่อเขาหรือเปล่า” ท่านถามคนทำครกแตก

“เชื่อเหมือนกันคะหลวงพ่อก็อยากจะสะเดาะเคราะห์อย่างที่เขาว่า แต่หนูไม่กล้าคะ”

“ทำไมถึงไม่กล้าล่ะ” อาจารย์ยุพาพรตอบแทนว่า

“เพราะไม่ได้อุ้มครกวิ่งอย่างเดี๋ยวกะ แต่ต้อง...ต้อง...”

“ต้องเปลือยกายวิ่งด้วยคะ คนเล่า เอามือปิดปากหัวเราะก๊ิก ๆ คนฟังพากันหัวเราะ
ครืน

“ไอ้โฮ ถึงขนาดนั้นเชียวหรือ” ท่านเจ้าของกุฎิถาม เจ้าของปัญหาจึงว่า

“นี่แหละคะ คือปัญหาของหนู หลวงพ่อช่วยหนูด้วยนะคะ คนมีเคราะห์อ้วนท้วน ท่าน
พระครูสายหน้าซ้า ๆ แล้ววิจารณ์ซึ่ง ๆ หน้า

“อาตมาฟังแล้วไม่รู้จะร้องเพลงอะไรดี”

“เป็นพระร้องเพลงได้หรือคะ” อาจารย์กุลนที่ถามชื่อ ๆ คราวนี้ท่านพระครูรู้สึกอยาก
ร้องให้ นั่งปรับอารมณ์อยู่ประเดี๋ยวนึง ท่านเจ้าของกุฎิจึงถามขึ้นว่า

“อาจารย์สอนวิชาอะไร”

“หนูสอนภาษาอังกฤษคะ ส่วนอาจารย์ยุพากับอาจารย์กุลนที่สอนภาษาไทย”

อาจารย์กวีศญาตอบ

“แล้วเรียนจบจากที่ไหน”

หล่อนบอกชื่อมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง

“แหม จบจากสถาบันที่มีชื่อเสียงเสียด้วย เสียายที่อุทิศสําหรับเป็นถึงบัณฑิตแต่
แก้ปัญหาไม่ได้ แค่อครกแตกใบเดียวก็แก้ปัญหาไม่ได้ ต้องวิ่งมาหาพระให้ช่วย” สตรีทั้ง
สามมองตากันปริบ ๆ เมื่อถูก “เทศน์” ต่อหน้าธารกำนัล

“แล้วเป็นอาจารย์มาได้ยังไง น่าสงสารคนที่เป็นลูกศิษย์” สตรีผู้หนึ่งวิจารณ์ในใจ

“อาจารย์เคยเข้าวัดกันบ้างไหม เคยไปฟังพระเทศน์หรือเปล่า” ท่านเจ้าของกุฏิถาม
อาจารย์สาว คนชื่อกุลนที่ตอบว่า

“ไม่เคยค่ะ นี่เป็นวัดแรกที่หนูเข้า แล้วก็คงจะเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่หนูจะเข้า
วัด” ตอบตรงไปตรงมา

“ทำไมล่ะอาจารย์ วัดนี้ไม่ดียังไง”

“ก็หนูอุทิศสําหรับพากันมารอคิวตั้งครึ่งวัน เสร็จแล้วยังมาถูกหลวงพ่อบอกว่าเสียอีก หลวงพ่อ
ไม่ช่วยแล้วยังซ้ำเติม” อาจารย์สาวตัดพ้อ

“จริงด้วย” เพื่อนสาวสองคนสนับสนุน

“อาจารย์อยากให้อาตมาช่วยหรือเปล่านั้น” ท่านถามอาจารย์กวิศญา

“อยากค่ะ หลวงพ่อช่วยหนูด้วยเถอะค่ะ ไหน ๆ หนูก็อุทิศสําหรับตั้งมาขอความเมตตา
คุณแม่บอกว่าหลวงพ่เป็นคนใจดี มีเมตตา หลวงพ่อต้องช่วยแน่ ๆ ค่ะ” หล่อนอ้างมารดา

“แล้วทำไมคุณแม่เขาไม่ช่วยล่ะ”

“ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ บอกแต่มาให้มาหาหลวงพ่อ” ท่านเจ้าของกุฏิให้สงสัยนัก เหตุ
ใดคุณสอาดจึงไม่ช่วยแก้ปัญหาให้ลูก ทำไมจะต้องส่งมาหาท่าน ด้วยความอยากรู้อยากเห็น “เห็น
หนอ” เข้าตรวจสอบและก็ได้ทราบว่าเป็นอุบายของผู้เป็นแม่ที่จะชักจูงบุตรสาวให้เข้าวัด
นั่นเอง

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นอาตมาจะช่วย อาจารย์สวดมนต์เป็นหรือเปล่า สวดพุทธคุณ
ธรรมคุณ สังฆคุณ และพาหุงมหากา ได้ไหม”

“สวดได้สามอย่างแรกค่ะ อย่างหลังสวดไม่ได้ แต่คิดว่าคุณแม่คงสวดได้ค่ะ คำทำวัตร
เช้า ทำวัตรเย็น คุณแม่ก็ท่องได้ค่ะ ท่องได้แล้วก็แปลได้ด้วย” น้ำเสียงที่พูดบ่งบอกว่า
ภาคภูมิใจในมารดาถึงนัก “แต่หนูสวดไม่เป็นสักอย่างเดียวค่ะ” อาจารย์กุลนที่ว่า

“ทำไมถึงไม่เป็นล่ะจ๊ะ”

“เพราะไม่เคยสวด แล้วหนูก็ไม่เห็นความจำเป็นของการสวดมนต์ด้วย คนเรา ถ้ามีความสุขอยู่แล้วก็ไม่จำเป็นต้องสวดมนต์ ไม่จำเป็นต้องเข้าวัด พวกที่เข้าวัดก็คือ คนที่มีความทุกข์ มีปัญหา”

“พูดดี ๆ นะคะอาจารย์ ยิ่งกับว่าตัวเองไม่เคยมีความทุกข์นั้นแหละ” สตรีวัยกลางคน พูดขึ้นอย่างรู้สึกหมั่นไส้เสียเต็มประดา

“ฉันไม่เคยมีความทุกข์จริง ๆ นะ หน้า ตั้งแต่เกิดมานี้ยังไม่เคยรู้เลยว่าความทุกข์มันเป็นยังไง นี่ฉันพูดจริง ๆ นะ ไม่ได้พูดยกตนข่มท่านแต่ประการใด” คนไม่รู้จักความทุกข์ว่า

“สงสัยคงจะมีคนเดียวในโลก” สตรีนั้นพูดประชด

“อันนั้นฉันไม่รู้ รู้แต่ว่าตัวเองโชคดี พ่อดี แม่ดี ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงดีหมด แล้วฉันก็มีความสุขมาก”

“เอาเถอะ สักวันก็จะรู้ว่าความทุกข์มันเป็นยังไง คนอย่างอาจารย์นี้ต้องจัดอยู่ในประเภท “ไม่เห็นโรงศพไม่หลั่งน้ำตา”

“ไม่จริงหรอกหน้า บ้านฉันอยู่ติดกับร้ายขายโลงศพ ฉันเห็นโลงศพทุกวันแต่ไม่ยกกะหลั่งน้ำตา แล้วน้ำจะมาว่าฉันเป็นคนประเภทนั้นได้อย่างไร” อาจารย์สาวโต สตรีนั้นโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง หากก็มีรู้ที่จะโต้ตอบว่าอะไร จึงได้แต่ปลอบใจตัวเองว่า “อย่าไปเถียงกะเขาเลย เขานั่นจบปริญญา ส่วนตัวข้าแค่ ป.๔”

“แหม อาจารย์เห็นกุฎิอาตมาเป็นสนามโต่วาที่ไปเสียแล้ว” ท่านเจ้าของกุฎิ ต่อว่าต่อขานด้วยใบหน้ายิ้ม ๆ

“ก็ยิ่งดีกว่าเห็นเป็นสนามมวยไช้ไหมคะ” อาจารย์สาวถามยิ้ม ๆ เช่นกัน

“ดูเถอะ กับพระกับเจ้ายังไม่ยอมลดละ แบบนี้เป็นอาจารย์ได้ยังไง น่าสงสารลูกศิษย์จริง” คนจบ ป.๔ พูดกระทบกระเทียบ

“ถึงว่าซี น้าหน้าจะไปเป็นอาจารย์แทนฉันนะ พี่ยุพาพรว่าดีไหม ให้นำคนนี้ไปเป็นอาจารย์แทนหนูดีไหม” คนจบปริญญาตั้งใจย้ำคนจบ ป.๔

“ขอโทษนะครับ คุณสามคนเสร็จธุระหรือยัง ถ้าเสร็จแล้วก็เปิดโอกาสให้คนอื่นเขาบ้าง” บุรุษหนึ่งพูดขึ้นอย่างเหลืออด นึกหมั่นไส้แม่สามสาวนี้ตั้งแต่แรกแล้ว ท่านพระครูเห็นว่าอาจารย์สาวสามคนนี้จะต้องถูกคนอื่น ๆ ว่าอีก หากพวกหล่อนยังขึ้นต่อปากต่อคำกับท่านอยู่ จึงบอกพวกหล่อนว่า

“เสร็จธุระแล้วไช้ไหม แล้วนี้จะกลับกันยังไง”

“หนูขี้บรทมมาค่ะ” อาจารย์กุลทนที่ตอบ”

“หลวงพ่อยังไม่ได้ตอบปัญหาของหนูเลย” อาจารย์กวีศญาพ้อ

“ก็ให้ไปสวดมนต์ไง สวมมนต์มาก ๆ แล้วจะเกิดปัญญาแก้ปัญหาได้เอง เอาเถอะให้ลองไปทำดู ได้ผลยังไงค่อยมาบอกทีหลัง” ท่านออกอุบายให้อาจารย์สาวมาวัดอีก

“พี่ไม่มาเป็นเพื่อนอีกแล้วนะ” คนไม่ชอบเข้าวัดบอก

“ไม่เป็นไร มากับพี่ก็ได้” อาจารย์ยุพาพรเอื้อเฟื้อ คนทั้งสามจึงกราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วลุกออกมาท่ามกลางความรู้สึกโล่งอกโล่งใจของบรรดาผู้มีความทุกข์ทั้งหลาย

“หลวงพ่อกับผมรู้สึกสงสารนักศึกษาวิทยาลัยครูแห่งนั้นเหลือเกินที่มีอาจารย์ปัญญานี้ม ๆ อย่างนี้ แค่ทำครกแตกก็มีปัญหา ไม่รู้เป็นอาจารย์ได้อย่างไร บุรุษผู้มีนิสัยชอบหมั่นใส่ผู้อื่นพุดขึ้น

“แต่ถึงอย่างไรโยมก็อย่าไปเหมาว่าอาจารย์วิทยาลัยครูเป็นอย่างนี้ทุกคนนะ เพราะคนที่เขาปฏิบัติกรรมฐานเขาก็ไม่เป็นอย่างนี้ พุดก็พุดเถอะ บางคนเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยเรียนจบด็อกเตอร์มาจากเมืองนอกเมืองนา ก็ยังมาให้ช่วยแก้ปัญหา ตัวเองจบถึงด็อกเตอร์แต่แก้ปัญหาไม่ได้ ต้องมาให้คนจบมัธยม ๔ แก้ให้ คนประเภทนี้เขาเรียกว่า “ความรู้ท่วมตัวเอาหัวไม่รอด”

“ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด ครับหลวงพ่อกับ” บุรุษนั้นแย้ง ท่านพระครูจึงแก้ว่า

“มันก็เหมือนกันนั่นแหละโยม การศึกษาสมัยนี้ทำคนให้เป็นก้านไม้ขีด คือหัวโตแต่ตัวลีบ ก็เลยไปไม่ไหว โยมสังเกตไหม เดี่ยวนี้โรงเรียนเขาไม่สอนเด็กสวดมนต์กันแล้ว สมัยที่อาตมาเป็นนักเรียนนะ ครูเขาให้สวดมนต์ทุกวัน เด็กสมัยก่อนจึงสวดมนต์เป็น สมัยนี้ครูเองยังสวดไม่เป็น นับประสาอะไรกับนักเรียน โยมว่าจริงไหม”

“จริงครับ ทั้งครูทั้งอาจารย์สวดมนต์ไม่เป็น นักเรียนนักศึกษาก็เลยดำเนินรอยตามผมว่าถ้าขี้นปล้อยไว้ไม่รีบแก้ไข บ้านเมืองก็จะไปไม่รอดนะครับ” บุรุษนั้นแสดงความคิดเห็น

“อาตมาว่าเราเลิกพุดเรื่องนี้กันดีกว่า เพราะยิ่งพุดมันก็ยิ่งเครียด เอาเถอะ อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ขอให้เราทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุดแล้วก็แล้วกันนะโยมนะ”

“ครับหลวงพ่อกับ ประเทศไทยไม่ใช่ของเราคนเดียวจริงไหมครับ”

“คงจริงมั้ง เอาเถอะโยมอยากจะทำดียังไงก็ทำตามใจ เรื่องความคิดมันห้ามกันไม่ได้ เอาละทีนี้ใครมีอะไรก็ไป”

สตรีวัยกลางคนคลานเข้ามาหา กราบสามครั้งแล้วรายงาน่า “หลวงพ่อดี ลูกสาวฉัน มันหนีตามผู้ชายไป พ่อบ้านเขาโกรธมาก เขาวางแผนจะฆ่าลูกเขย ฉันห้ามก็ไม่เชื่อ จะทำยังไงดีจ๊ะ”

“ไปบอกเขาเลยว่า ถ้าฆ่าติดคุกแน่ หลวงพ่อบอกว่าติดคุกแน่นอน แล้วตายไปก็ต้องตกนรกอีกด้วย จะไปฆ่าเขาทำไม”

“ก็มันทำให้เสียชื่อ เสียศักดิ์ศรีนี่จะหลวงพ่อ เขาบอกมันเหยียบจุมกกันแบบนี้ เขายอมไม่ได้ ลูกสาวฉันไม่ก็ไม่ดี ถ้าแกโรงสี่เขามาขอ มันก็ไม่เอาเขา ไปเอาไอ้คนจน ๆ มาทำผัว” คนพูดเคียดแค้น

“อ้าว ก็เขามาขอร้องแล้วไม่ให้นะนี่นา ไปดูถูกดูแคลน ว่าเขายากจนชั้นแค่นั้น เอาเถอะอย่าไปรังเกียจรังอนเขาเลย ถึงเขาจะจนเขาก็เป็นคนดี โยมเชื่ออาตมาสักครั้งนะ แล้วกลับไปบอกพ่อบ้านว่า ยังไง ๆ ก็อย่าไปคิดพรวกผัวพรวกเมียเขา บาปกรรมเปล่า ๆ เชื่อประเทศไทยเถอะ”

“แต่พ่อบ้านเขาอยากให้มันแต่งงานกับเจ้าแกโรงสี่จะหลวงพ่อ”

“แต่งงานได้ยังไง ก็เขามีลูกมีเมียแล้ว โยมอยากให้ลูกไปเป็นเมียน้อยเขาหรือไง เป็นเมียหลวงดี ๆ อยู่แล้ว เรื่องอะไรจะให้เขาไปเป็นเมียน้อย” ท่านพูดไปตามที่ “เห็นหนอ” รายงาน

“แต่เมียเขาหนีตามผู้ชายจะหลวงพ่อ หนีไปกับผู้ชายซึ่งเป็นทนายความ” ท่านเจ้าของกุฏิช่วยพูดอีกว่า

“แล้วทนายความก็มีลูกมีเมียแล้ว น่าสมเพชนะโยม ผู้หญิงหลงตัวผู้ชาย ข้างผู้ชายก็หลงเงินของผู้หญิง อาตมาเห็นกฎแห่งกรรมของคนคู่นี้แล้ว น่าสงสารจริง ๆ แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ เขาทำของเขาเอง เอาละ เรื่องลูกสาวของโยมนั้น เขาได้คู่ดีแล้ว ถ้าไปได้กับเจ้าแก อยู่กันไม่ยัด แล้วก็ไม่ต้องไปดูถูกดูแคลนว่าลูกเขยจน อีกห้าปีเขาจะรวย รวยกว่าเจ้าแกโรงสี่เสียอีก โยมสบายใจได้ กลับไปบอกพ่อบ้านเขาอย่างนี้นะ”

“จะหลวงพ่อ ฉันสบายใจขึ้นเป็นกอง ไม่เสียแรงที่อุตส่าห์มาหา”

“โยมมาจากไหนล่ะ”

“จากโคกสำโรงจะหลวงพ่อ”

“รู้จักคนชื่อจุกหรือเปล่า จุกที่อยู่ตลาดโคกสำโรงนะ เห็นเขาว่าถูกรางวัลที่หนึ่ง” ท่านถามถึงคนเป็นหลานสะใภ้

“รู้จักดีจะหลวงพ่อก่อน อีหนึ่งนี่มันชี้เหนียวอย่าบอกใคร ขนาดถูกหว่ายตั้งห้าแสน มันซื้อ รองเท้าไปฝากหลวงพ่อก่อนมันคนเดียวเอง”

“ยังงั้นหรือ” ท่านเจ้าของกุฏิรับทราบ คงไม่จำเป็นต้องบอกหรือว่าหลวงพ่อก่อน “อีหนึ่งนี่” ก็คือตัวท่านนั่นเอง

แขกคนสุดท้ายกลับไปเมื่อเวลาสองทุ่ม ท่านพระครูเรียกนายสมชาย มาสั่งการว่า

“พຽງนี้ตีสี่เธอไปตลาดกับแม่ครัวเขา ไปซื้อของมาทำบุญเลี้ยงพระ คุณหญิงเขาจะมา เลี้ยงเพล แล้วก็ช่วยซื้อผ้าไตรมาให้ฉันหนึ่งสำหรับตัว เลือกชนิดที่เนื้อดีที่สุดนะไปซื้อ ไปบอก แม่ครัวเขาไว้ก่อน พຽງนี้จะได้ไม่ยุ่ง” นายสมชายลุกออกไปแล้ว ท่านเจ้าของกุฏิจึงพูดกับ อาจารย์ชิตว่า

“เจ้ากรรมนายเวรเขาตามมาทวงอีกรายแล้ว”

“คราวนี้หลวงพ่อก่อนจะเป็นอะไรอีกหรือครับ” คนสูงอายุถามอย่างเป็นห่วง

“ไม่เป็นอะไรแล้ว แต่ต้องเสียเงิน พຽງนี้คนขายก๋วยเตี๋ยวจะเอาลูกชายมาฝาก อาตมา จะให้เขาบวชเณรแล้วก็ปฏิบัติกรรมฐาน สักเดือนสองเดือนเขาก็จะรู้รู้ชั่ว แล้วก็กลับไป เรียนหนังสืออย่างเดิม อาตมาก็ได้ใช้หนี้คนขายก๋วยเตี๋ยวจะ โยมอยากรู้ไหมว่าหนี้อะไร”

“หนี้อะไรครับ” บุรุษวัยหกสิบถาม

“หนี้ค่าก๋วยเตี๋ยวจะ อาตมาโกงค่าก๋วยเตี๋ยวจะทุกวัน วิธีโกงก็คือ ย่องไปขโมยเงินทาง ด้านหลังแก แล้วเอามาซื้อทางด้านหน้า แกยืมผัดก๋วยเตี๋ยวจะเหี้ยง ๆ พอใครซื้อแกก็เอาเงิน เหี้ยงลงไป ในตะกร้าซึ่งวางอยู่บนโต๊ะด้านหลังแก อาตมาก็กินก๋วยเตี๋ยวจะทุกวัน แกมบาง วันยังหยิบเงินมาเป็นค่าน้ำแข็งใสอีกด้วย” คนเล่าหัวเราะ

“เคยถูกจับได้บ้างไหมครับ” คนฟังถาม

“ไม่เคย” ตอบอย่างภาคภูมิใจในความเก่งกาจของตน

“มือชั้นนี้แล้ว ให้ถูกจับได้ ก็เสียชื่อหมด อาตมาเป็นคนดวงดีนะ ดวงทำบาปขึ้น เรื่องถูกจับได้นั้นไม่ต้องพูดถึง”

มีต่อ.....๗๐